

LLUÍS SABADELL

(1974, Girona)

LLUÍS SABADELL ARTIGA.

► **Golden Stone n. 1.** 2001.

Fotografia.

70 x 50 cm.

Una mirada atenta al web de Lluís Sabadell Artiga ens descobreix un personatge polifacètic, gairebé renaixentista, que conjuga, amb equilibri, la curadoria d'exposicions, el disseny i l'obra artística. És llicenciat, des de 1997, en belles arts per la Universitat de Barcelona i màster en estudis comparats de literatura, art i pensament per la Universitat Pompeu Fabra.

És fundador del grup Híbrids 2.0, un projecte que estudia les relacions entre l'ésser humà i el seu entorn, amb la hibridació com a pal de paller: hibridació de projectes, hibridació conceptual, hibridació entre disciplines. També és l'impulsor del projecte «Post-oil cities. Imagining cities beyond oil», des d'on es reflexiona a l'entorn de processos i idees que ajudin a concebre un món més equilibrat. La reflexió proposada per Sabadell s'entortolliga amb la filosofia i el paisatge.

L'obra que li conec, no tota, es mou en els límits ajustadíssims de la inexistència, de la precarietat, del silenci, del contrast violent entre el coneixement i allò que encara no se sap. De fet treballa en el paisatge i pel paisatge, per repensar-lo i no per treballar sobre els efectes que ens produeix. Al llarg dels darrers dos segles el paisatge ha estat volgut i estimat per analitzar-ne les bondats, sovint benefactores sobre artistes i públic; l'aproximació de Sabadell, al contrari, aporta una dosi de minimalisme objectual carregat amb la voluntat de provocar un grau més ample d'implicacions conceptuals al públic. L'obra darrera de Lluís Sabadell és un cúmul d'interrogants i mirades severes. En un dels seus escrits ens descobreix la seva versió de l'art i de l'artista: «L'obra d'art no és un procés comunicatiu en el sentit emissor-receptor-mitjà, és un procés comunicatiu frustrat que tan sols concerneix el receptor i l'objecte/obra d'art. L'artista no és l'emissor, tan sols facilita que la matèria es densifiqui». Aplicar el sentit d'aquesta frase és la seva obligació.

La seva obra es mou en els límits ajustadíssims de la inexistència, de la precarietat, del silenci, del contrast violent entre el coneixement i allò que encara no se sap

